

DEL PASSAT

L'INFERN DE PEDRA

V

*(Continuació)*ELS COMPANYS PERDUTS

Colom, al retornar de les seves meravelloses Indies, en una de les seves expedicions, va tornar cobert de cadenes; jo, no, torno cobert de llaurers florits precisament.

Uns glops de conyac refrigeren nostres forces. Seguint el fil salvador, emprenem la tornada. Ens trobem ja en la cambra de les derivacions, de les cèlules de cera. Altra volta l'estupor es pinta en tots els nostres semblants. Som set, en manquen dos. Dos fils que s'introdueixen en dues cavernes, ens indiquen que per allà s'han ficat. Els tres cops de xiulet d'alarma que tenim convinguts, sonen estridentment en aquestes cavorques, essent repetits per cent ecos diferents. Un d'ells respon amb els seus tres xiulets; ell tornarà. L'altre no respon; es fiquen a dintre tots. Jo em quedo sol altra vegada. Moments d'angúnia. La derivació del meu fil segueix encara ficada al forat fatídic, que miro aterrat, com el meu sepulcre de pedra freda. Ja tinc al meu costat, animant-me, al bon company, que havia contestat als xiulets d'alarma. Sentim repetidament, molt llunyans, els ecos del xiulet per a trobar al darrer desviat. Passen llargues estones; carreguem de nou dos llums d'acetilè que s'apagaven. Per fi sentim que venen tot enraonant animadament. Ja els tenim ací. Aquest altre *descubridor*, expliquen, també han hagut de pujar-lo d'una mena de parany on havia baixat, i que havent-se-li apagat tots els llums, a les fosques era impossible sortir-ne.

Seguint el nostre fil, ara ja únic, a través dels closells i cambres ja explorades. Les estalacmites que a troços voregen nostre camí, projecten llurs estranyes siluetes d'ombra movediça, al passar els nostres llums darrera d'elles, omplint aquelles parets d'horripilants fantasmies amenaçadors, que sembla vulguin venir a castigar

(Continuarà)